

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 108/2018-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 13. marca 2018 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti CASSOSPORT Košice, s. r. o., Pri prachárni 11, Košice, zastúpenej advokátskou kanceláriou GOREJ Legal, s. r. o., Krmanova 14, Košice, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Roman Gorej, ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 2 Cob 140/2016 z 25. októbra 2016, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti CASSOSPORT Košice, s. r. o., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 27. januára 2017 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti CASSOSPORT Košice, s. r. o., Pri prachárni 11, Košice (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 3 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv

a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) 2 Cob 140/2016 z 25. októbra 2016 (ďalej len „napadnutý rozsudok“).

2. Z predloženej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka bola ako žalovaná účastníčkou konania o zaplatenie sumy 1 370,11 € s príslušenstvom vedeného pred Okresným súdom Košice II (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 35 Cb 30/2014. Okresný súd v označenom konaní rozhodol rozsudkom zo 4. apríla 2016 (ďalej len „rozsudok súdu prvej inštancie“), ktorým žalobe žalobcu vyhovel a sťažovateľku zaviazal na zaplatenie žalovanej sumy s príslušenstvom. Proti uvedenému rozsudku súdu prvej inštancie podala sťažovateľka odvolanie, o ktorom krajský súd rozhodol napadnutým rozsudkom tak, že rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil.

3. Sťažovateľka v sťažnosti namieta, že okresný súd, ako aj krajský súd vec nesprávne právne posúdili, keď podľa jej názoru ignorovali rozhodujúce právne skutočnosti a vykonané dôkazy pre posúdenie uplatneného návrhu. Spochybňuje závery súdov oboch stupňov, ktoré sú podľa nej v rozpore so zisteným skutkovým stavom. Odôvodnenie rozsudku prvej inštancie, ako aj napadnutého rozsudku krajského súdu považuje za arbitrárne a nedostačujúce, pretože jej neposkytlo odpovede na jej zásadné argumenty, čím v konečnom dôsledku malo dôjsť k porušeniu jej označených práv.

4. Na základe argumentácie uvedenej v sťažnosti sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd o jej sťažnosti rozhodol nálezom, v ktorom vysloví porušenie jej označených práv napadnutým rozsudkom krajského súdu, napadnutý rozsudok zruší a vec vráti krajskému súdu na ďalšie konanie a prizná jej náhradu trov konania.

II.

5. Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

6. Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

7. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

8. Z citovaného § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označila sťažovateľka, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

9. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmavať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha

interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie veci všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (*mutatis mutandis* I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

10. Podstata argumentácie sťažovateľky spočíva v námietke nedostatočného a arbitrárneho odôvodnenia napadnutého rozsudku, konkrétne namieta, že ani krajský súd dostatočne nereflektoval na jej zásadné argumenty uvedené v odvolaní proti prvostupňového rozsudku, len sa stotožnil s právnym názorom súdu prvej inštancie.

11. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne.

12. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom...

13. Z doterajšej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že medzi obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a obsahom práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (*mutatis mutandis* II. ÚS 71/97).

14. Námietky sťažovateľky týkajúce sa arbitrárnosti napadnutého rozsudku krajského súdu je potrebné považovať za zjavne neopodstatnené.

15. Sťažovateľka svojej výhrady vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu v sťažnosti adresovanej ústavnému súdu koncipovala, akoby išlo o ďalšie odvolanie, a de

facto len zopakovala svoje argumenty, ktoré uplatnila v odvolaní. Už len samotná skutočnosť bez ďalšieho svedčí o nedostatku ústavnoprávneho rozmeru jej námietok.

16. Ústavný súd ďalej poukazuje aj na samotný predmet konania, t. j. „čo je v hre“. Predmetom napadnutého konania je suma 1 370,11 € s príslušenstvom, preto v danom prípade by bolo nevyhnutné zohľadniť intenzitu namietaného porušenia (jeho ústavnoprávny rozmer), ktorá by odôvodňovala vyslovenie porušenia základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Namietaná suma, o ktorú bola, resp. mala byť sťažovateľka ukrátená, zjavne nedosahuje ani desaťnásobok minimálnej mzdy, teda sumy, ktorá je aj vo sfére všeobecného súdnictva považovaná za bagateľnú [pozri § 422 ods. 1 písm. a) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov, ktorý ustanovuje desaťnásobok minimálnej mzdy ako podmienku prípustnosti dovolania proti právoplatným rozhodnutiam odvolacieho súdu vo veciach týkajúcich sa peňažného plnenia].

17. Ústavný súd už pri svojej rozhodovacej činnosti vyslovil, že ak sťažnosť smeruje proti rozhodnutiu, v ktorom ide zjavne o bagateľnú sumu, poskytnutie ústavnoprávnej ochrany sťažovateľovi prichádza do úvahy len v celkom výnimočných prípadoch, v ktorých došlo k porušeniu základných práv alebo slobôd v mimoriadne závažnom rozsahu [intenzite; (IV. ÚS 414/2010, IV. ÚS 79/2011, IV. ÚS 251/2011)].

18. Podľa názoru ústavného súdu argumentácia krajského súdu uvedená v odôvodnení napadnutého rozsudku je dostatočná. V žiadnom prípade argumentáciu nemožno považovať za arbitrárnu či zjavne neodôvodnenú. Niet teda ani dôvodu na to, aby ústavný súd do veci zasiahol. Na tomto závere nemôže nič zmeniť okolnosť, že sťažovateľka má na celú vec odlišný názor a s napadnutým rozsudkom krajského súdu nesúhlasí. Táto okolnosť totiž sama osebe nemôže spôsobiť porušenie označených práv sťažovateľky.

19. Súčasťou konštantnej judikatúry ústavného súdu je názor, že súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania

na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd pritom nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04).

20. Ústavný súd po preskúmaní odôvodnenia napadnutého rozsudku krajského súdu, ktorý sa stotožnil s právnym názorom uvedeným v rozhodnutí súdu prvého stupňa a po preskúmaní odôvodnenia rozsudku okresného súdu dospel k záveru, že rozhodnutie je dostatočným spôsobom odôvodnené, krajský súd zrozumiteľne odôvodnil úvahy, ktoré zvolil pri rozhodovaní o nároku žalobcu, a právne závery, na ktorých je rozhodnutie založené, nemožno hodnotiť ako arbitrárne. Krajský súd podľa názoru ústavného súdu ústavne akceptovateľným spôsobom zdôvodnil, prečo v danom prípade žalobe vyhovel. Poukázal na výsledky vykonaného dokazovania, z ktorého vyplynul záväzok sťažovateľky v rozsahu uplatneného návrhom. Pokiaľ ide o jej nespokojnosť s realizáciou jej pokynu na zníženie dodávky tepla na minimum na odbernom mieste, okresný súd poukázal na nekonkrétnosť tejto požiadavky, ako aj možnosť regulovať dodávku tepla na odbernom mieste samotnou sťažovateľkou a tiež povinnosť žalobcu ako dodávateľa tepla zabezpečiť funkčnosť dodávky tepla na odbernom mieste, ako aj funkčnosť sústavy, aby nedošlo k jej poškodeniu. Vychádzajúc z uvedeného konštatoval, že pokyn sťažovateľky bol primerane okolnostiam realizovaný v súlade s možnosťami žalobcu. Ďalej tiež namietala neplatnosť započítacieho úkonu uskutočneného žalobcom. V súvislosti s argumentom sťažovateľky, že k započítaniu došlo v rozpore s dojednaním, ktoré oprávňovalo žalobcu použiť depozit na započítanie až po uplynutí 14 dní, odkedy sa dostal do omeškania s platením tej-ktorej faktúry, a preto započítanie bolo neplatné, ústavný súd konštatuje, že v okolnostiach posudzovanej veci k neplatnému započítaniu nedošlo, keďže pohľadávka už v čase započítania bola splatná a aj ostatné zákonom predpísané podmienky na započítanie boli

splnené. Preto ak okresný súd, ako aj krajský súd túto jej námietku neakceptovali, podľa názoru ústavného súdu nedošlo k nesprávnemu právnemu posúdeniu rozhodujúcich skutočností pre posúdenie uplatneného nároku žalobou, tak ako to tvrdila sťažovateľka v sťažnosti.

21. Ústavný súd tak konštatuje, že krajský súd dal odpovede na všetky relevantné námietky sťažovateľky v rozsahu, ktorý postačuje pre záver, že krajský súd sa v odôvodnení svojho napadnutého rozsudku ústavne konformným spôsobom vysporiadal so všetkými rozhodnými skutočnosťami dôležitými pre rozhodnutie vo veci a tie aj náležite logicky odôvodnil.

22. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natolko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (m. m. I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 382/06). Takéto pochybenie v ústavnoprávnom zmysle však ústavný súd v napadnutom rozsudku krajského súdu nezistil. Nesúhlas sťažovateľky s obsahom napadnutého rozsudku krajského súdu nie je dôkazom o jeho neústavnosti a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor všeobecného súdu svojím vlastným.

23. Vychádzajúc z uvedeného a s poukazom na to, že obsahom označeného základného práva nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (II. ÚS 218/02, resp. I. ÚS 3/97) ústavný súd dospel k záveru, že medzi napadnutým rozsudkom krajského súdu a namietaným porušením základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj jej práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru neexistuje taká príčinná súvislosť, ktorá by signalizovala reálnu možnosť vyslovenia ich porušenia po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie. Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní túto časť sťažnosti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

24. Pokiaľ ide o namietané porušenie rovnosti účastníkov konania podľa čl. 47 ods. 3 ústavy napadnutým rozsudkom krajského súdu, sťažovateľka len s poukazom

na argumentáciu vzťahujúcu sa na porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru tvrdila, že došlo aj k porušeniu tohto označeného základného práva podľa ústavy. Ústavný súd konštatuje, že takéto odôvodnenie namietaného základného práva je nedostatočné. Napriek uvedenému konštatuje, že nezistil relevantnú súvislosť medzi namietaným porušením základného práva podľa čl. 47 ods. 3 ústavy a napadnutým rozsudkom krajského súdu, preto sťažnosť aj v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú. K tomuto záveru dospel aj na základe záverov týkajúcich sa namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie napadnutým rozsudkom krajského súdu.

25. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku stratilo opodstatnenie zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľky, keďže rozhodovanie o nich je viazané na vyslovenie porušenia práva alebo slobody (čl. 127 ods. 2 prvá veta ústavy).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. marca 2018